

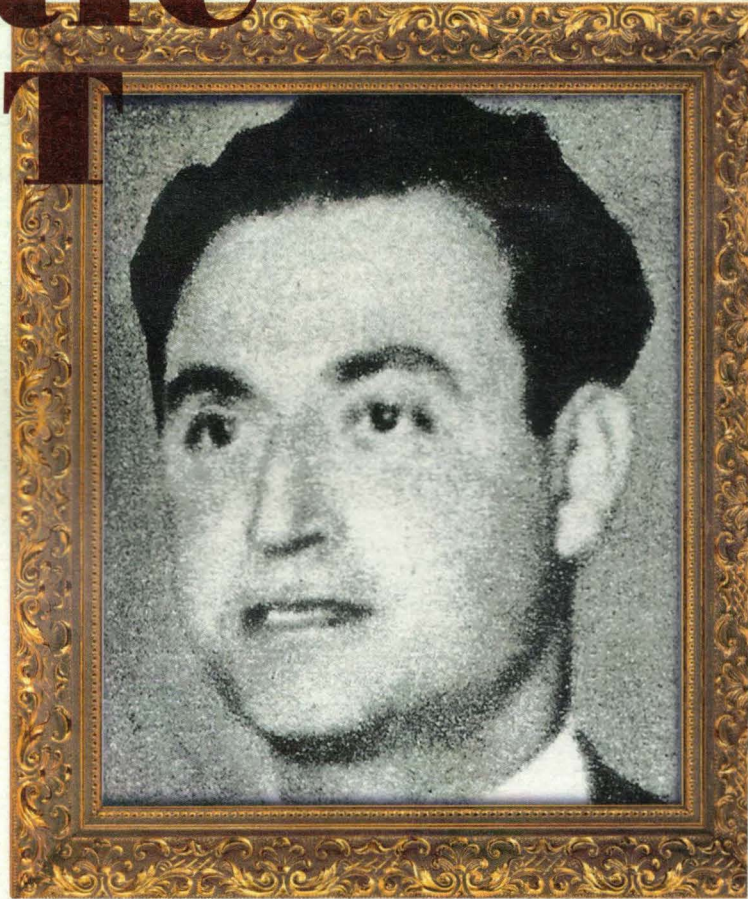
FREDERIC ESCOFET

El prototipus de militar català

Nascut a Barcelona el 12 de juliol de 1898 encarnà el prototipus de militar català per la fermesa del seu caràcter i la responsabilitat democràtica de la seva activitat professional.

Alferes de l'Acadèmia de Cavalleria de Valladolid participà, voluntari, en la guerra del Marroc on fou ferit tres cops i guanyà l'ascens a capità. Comandant del cos de Mossos d'Esquadra el 1931, on havia ingressat l'any anterior, visqué l'auge del cos, ara fidel a la Generalitat republicana, hereu de les esquadres del segle XVIII arran de la inestabilitat del segle.

Restà com a capità caporal essent col·laborador de la confiança del president Macià. La seva obediència durant els fets del 6 d'octubre de 1934, on havia assumit la Comissaria General d'Ordre Públic, li comportà un consell de guerra. Condemnat a mort. Indultat per Alcalá Zamora, la pena li fou commutada per la de

“Protestà a Companys sobre la persecució social i religiosa de l'estiu tràgic del 36, però el perill d'una guerra civil dins la Guerra Civil féu que el president no li fes cas”

presó perpètua. Arran de les eleccions de febrer de 1936, amb el gran triomf de les esquerres del Front Popular, tornà a l'exèrcit, a la Comissaria General.

Arran dels fets del 19 i 20 de juliol de 1936 a Barcelona, amb la seva preparació, dinamisme i capacitat contribuí poderosament al fracàs dels revoltats. Organitzà, amb altres militars fidels a la República, la contenció del cop i els rebels es trobaren amb una eficaç organització que superà la seva traïció al jurament de

fidelitat. Protestà a Companys sobre la persecució social i religiosa de l'estiu tràgic del 36, però el perill d'una guerra civil dins la Guerra Civil féu que el president no li fes cas. De l'agost de 1936 al maig de 1937 estigué a l'estranger en comissió de serveis. Ascendit a comandant anà al front d'Aragó. Lluità amb coratge, ferit a Belchite i Terol. Restablert, comandà les Esquadres de Catalunya i fou assessor i ajudant del president Companys.

En acabar la guerra s'exilià i fixà la residència a Brussel·les no volent tornar mai al seu país fins a la mort del dictador. A partir de 1979 viatjà sovint a Catalunya, però no hi fixà la residència. Protestà per la discriminació als militars demòcrates. Volia el reconeixement per la fidelitat i honor al jurament que féu. Publicà en dos volums *Al servei de Catalunya i de la República. I. La desfeta (6 d'octubre de 1934) i II. La victòria (19 de juliol de 1936)*, a Edicions Catalanes de París, clandestines a Catalunya i posteriorment reeditades per la Generalitat. El llibre que escrigué X. Febrés sobre ell és una mostra del compromís i la fidelitat al país per part d'una persona que visqué modestament a l'exili per coherència entre el pensament i la vida.

Josep M. Figueres

Historiador

Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)